Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΚΑΠΑΔΟΗΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Νοεμβρίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 45

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια.)

«ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ-ΠΑΡΙΜΑΣ»

Ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Βαλδὲζ ἔμειναν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, χωρὶς νὰ κάμουν τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Οὔτε ὁ Ζορρές, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐφάνη εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Τίποτε δὲν συνέβαινεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἀπέναντι δάσους, τὸ ὁποῖον ἤρχισε καὶ αὐτὸ νὰ φωτίζεται.

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, ὁ Ἱσπανός, — ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Βαλδὲζ δὲν ἠπατήθη, — θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι δύο μόνον ναῦται συνώδευαν τοὺς ἐπιβάτας τῶν πλοιαρίων, καὶ νὰ ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τοὺς συντρόφους του.

Πῶς λοιπὸν θὰ ἐξηκολούθη τὸ ταξείδιον ὑπὸ ὅρους ἀσφαλείας τόσον ἀνεπαρκεῖς; . . . Εἶχον ἀνακαλυφθῇ ... εἶχον κατασκοπευθῇ. . . ὁ Ζορρὲς θὰ ἐπανεύρισκε τοὺς ταξειδιώτας κατὰ τὴν πορείαν των πρὸς τὴν Σάντα Ζουάναν. . . θὰ τοὺς παρηκολούθει. . . δὲν θὰ ἔχανε τώρα πλέον τὰ ἴχνη των.

Αἱ περιστάσεις ἦσαν ἐκτάκτως σοβαραί· καὶ τὸ σοβαρώτερον ἐξ ὅλων ἦτο, ὅτι ὁ Ἱσπανὸς θὰ συνήντησε βεβαιότατα τὴν συμμορίαν τῶν Κουΐβων, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὰς χώρας ταύτας, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ καταδίκου Ἀλφανίζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ ΦΡΑΣΚΛΕΣ

Εἰς τὰς πέντε, οἱ ταξειδιῶται ἐξύπνησαν.

Πρῶτος ἐσηκώθη ὁ Παῦλος. Ἐν ᾧ ἐπηγαινοήρχετο κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ ρίου, ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁ Γερμανὸς Πατὲρν καὶ ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἐκοιμῶντο ἀκόμη, τυλιγμένοι μὲ τὰ σκεπάσματά των καὶ μὲ τὰ καπέλα των ἕως τὰ μάτια.

Ὁ φρουρὸς ναύτης, πλησιάσας τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ καὶ τὸν Βαλδὲζ, συνωμιλεῖ μετ' αὐτῶν περὶ ὅσων εἶχεν ἴδῃ κατὰ τὴν φρούρησίν του, καὶ ἐπεβεβαίωνε τοὺς λόγους τοῦ Βαλδέζ, λέγων ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισε τὸν Ζορρές, προσπαθοῦντα νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν Τορρίδαν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐσύστησε καὶ εἰς τοὺς δύο νὰ μὴ εἴπουν ἀπολύτως τίποτε. Ἦτο περιττὸν νὰ ἀποκαλύψουν τὸ ἐπικίνδυνον τῆς θέσεως, ἐπιδεινωθείσης διὰ τῆς συναντήσεως ταύτης. Ἤρκει ὅτι το ἐγνώριζαν αὐτοί, καὶ αὐτοὶ θὰ ἐλάμβαναν τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἀπῄτει ἡ ἀσφάλεια τῶν συντρόφων των.

Μετὰ διαφόρους σκέψεις καὶ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ ἢ κατά, ἀπεφασίσθη νὰ ἐξακολουθήσουν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Μονὴν τῆς Σάντα-Ζουάνας.

Τῷ ὄντι, ἂν ὁ Ἀλφανὶζ κατεῖχε τὰ περίχωρα, ἂν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔμελλον νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τοὺς ληστάς, ἡ ἐπίθεσις αὕτη θὰ ἐγίνετο ὁμοίως, εἴτε ἐπήγαιναν ἐμπρός, εἴτε ἐπέστρεφαν ὀπίσω. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἂν ἐπέστρεφον πρὸς τὸν Ὀρενόκον, θὰ τοὺς ὑπερήσπιζε τὸ ρίον Τορρίδα, ἀδιάβατον καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τίποτε δὲν ἠμπόδιζε τοὺς Κουΐβας νὰ κατέλθουν πρὸς τὸ βουνὸν Μωνουὰρ κ' ἐκεῖθεν νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν ταξειδιωτῶν, εἶνε δὲ ζήτημα ἂν οἱ ἄνδρες τῶν δύο πλοιαρίων θὰ ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσιν.

Ἦτο ἐξάπαντος προτιμώτερον νὰ ἐξακολουθήσουν βαδίζοντες ἐμπρός, πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ἐν πρώτοις, θὰ εἶχον ἀκόμη τὴν προάσπισιν τοῦ ρίου Τορρίδα, ἐφ' ὅσον δὲν ἦτο διαβατόν, — καὶ περὶ τούτου ἠμποροῦσαν νὰ ἐρωτήσουν τὸν Γκόμον. Ἔπειτα, βαδίζοντες οὕτω θὰ ἐπλησίαζον πρὸς τὸ τέρμα καὶ ἴσως θὰ το ἔφθανον, τότε δὲ οὐδεὶς φόβος θὰ ὑπῆρχε, διότι ἡ Σάντα-Ζουάνα, μὲ τὸν πλη-

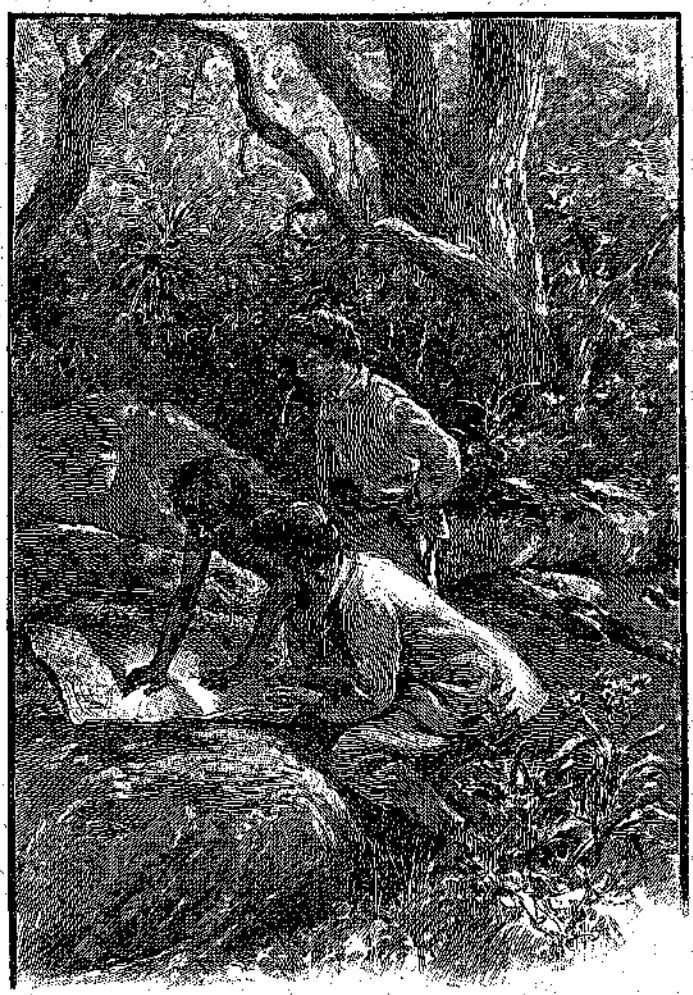

«Ἐδῶ. . . ἐδῶ. . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου. (Σελ. 358, στήλ. 6'.)

θυσμόν της, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἑκατοντάδας Γουαχαρίβων, — τῶν Ἰνδῶν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Ἱεραποστόλου εἶχε κάμει ἀνθρώπους, — παρεῖχε καταφύγιον ἀσφαλές, ἐναντίον πάσης ἀποπείρας τοῦ Ἀλφανίζ.

Ἔπρεπε λοιπόν, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ φθάσουν εἰς Σάντα-Ζουάναν τὸ ταχύτερον, εἰ δυνατὸν πρὸ τῆς προσεχοῦς νυκτός, ἐπισπεύδοντες τὸ βῆμα καὶ ἐλαττώνοντες τὴν διάρκειαν τῶν σταθμεύσεων. Εἰκοσιπέντε ἕως τριάκοντα χιλιόμετρα τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ τέρμα· δὲν ἠμποροῦσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν ἐντὸς εἴκοσι ὡρῶν;

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησιν.

— Κοιμοῦνται ἀκόμη, κύριε Ἑλλώκ, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία ἐπροχώρησεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

— Καὶ εἴσθε ἡ πρώτη που σηκωθήκατε, δεσποινὶς Παυλίνα! . . ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Θά τους ἐξυπνήσω καὶ θὰ ξεκινήσωμεν. . . .

— Μήπως εἴδατε τίποτε ὕποπτον; . .

— Ὄχι . . . τίποτε. . . . τίποτε . . . ἀλλ' ἂς φεύγωμεν . . . Ἐλογάριασα ὅτι ἂν περιπατήσωμεν χωρὶς νὰ σταθῶμεν, θὰ ἠμπορέσωμεν, ἂν ὄχι τὸ βράδυ, τοὐλάχιστον τὴν νύκτα νὰ φθάσωμεν εἰς Σάντα-Ζουάναν. . .

— Ὤ, κύριε Ἑλλώκ, δὲν βλέπω τὴν ὥραν! . .

— Ποῦ εἶνε ὁ Γκόμος;

— Ἐκεῖ... 'στὴν ἄκρη. . Κοιμᾶται τόσῳ βαθειὰ τὸ κακόμοιρο . . .

— Πρέπει νὰ του ὁμιλήσω. . . Μοῦ χρειάζονται μερικαὶ πληροφορίαι περὶ τοῦ δρόμου.

— Ἀφίνετε εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν φροντίδα; ἐπρότεινεν ἡ Παυλίνα Κερμώρ.

Καὶ ἀμέσως προσέθεσε:

— Πολὺ ἀνήσυχος φαίνεσθε σήμερον, κύριε Ἑλλώκ. . . Μήπως συμβαίνει τίποτε;

— Τίποτε ἀπολύτως. . . σᾶς βεβαιῶ, δεσποινὶς Παυλίνα, τίποτε! . . .

Ἡ νεᾶνις ἤθελε νὰ ἐπιμείνῃ· ἀλλά, ἐννοήσασα ὅτι ἡ ἐπιμονὴ αὕτη θὰ ἔφερε τὸν Ἑλλὼκ εἰς ἀμηχανίαν, διηυθύνθη πρὸς τὸν Γκόμον, τὸν ὁποῖον ἐξύπνισε στιγά.

Καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπίσης ἐτέντωσε τὰς χεῖρας, ἐξέπεμψε μερικὰ ἠχηρὰ χμ! χμ! καὶ εὑρέθη ὄρθιος εἰς μίαν στιγμήν.

Ἡ ἀφύπνισις τοῦ Γερμανοῦ Πατὲρν ἦτο κάπως δυσκολωτέρα. Τυλιγμένος μὲ τὸ σκέπασμά του καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου του, ὡς ἐπὶ προσκεφαλαίου, ἐκοιμᾶτο ὡς μυωξός, — ζῷον τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὁ μεγαλήτερος ὑπαρᾶς ὅλης τῆς κτίσεως.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βαλδὲζ ἔκλειε τοὺς σάκκους τῶν προμηθειῶν, ἀφ' οὗ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῶν τὰ χρήσιμα διὰ τὸ πρόγευμα. Ὅταν ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἀφυπνίσθη, ὑπῆγε μετὰ τοῦ Παύλου πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ πλησίον ἑνὸς βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀπλωμένος ὁ χάρτης τοῦ τόπου. Ὁ χάρτης οὗτος παρίστανε τὴν μεταξὺ τῆς Σιέρρας-Παρίμας καὶ τῆς Ροραίμας χώραν, αὐλακουμένην ὑπὸ τῆς ἀκανονίστου γραμμῆς τοῦ ποταμίου.

Ὁ Γκόμος ἐγνώριζεν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, καὶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ ἀρκετὰ ἀκριβεῖς πληροφορίας.

— Εἶδες ποτέ σου χάρτας, ποῦ παριστάνουν ἕνα τόπον μὲ τὰς θαλάσσας του, μὲ τὰς πεδιάδας του, μὲ τὰ βουνά του, μὲ τοὺς ποταμούς του; . . . τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Μάλιστα, κύριε. Μᾶς ἔδειξαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Σάντα-Ζουάνας, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός.

— Λοιπόν, κύτταξε αὐτὸν ἐδῶ καὶ σκέψου. . . Αὐτὸς ὁ μεγάλος ποταμός, ποῦ σχηματίζει ἕνα ἡμικύκλιον, εἶνε ὁ Ὀρενόκος πού τον γνωρίζεις. . .

— Ποῦ τον γνωρίζω καὶ πού τον ἀγαπῶ!

— Ναί... εἶσαι καλὸ παιδὶ που ἀγαπᾷς τὸν ὡραῖόν σου ποταμόν! . . Βλέπεις εἰς τὴν ἄκρη του αὐτὸ τὸ μεγάλο βουνό; Ἀπὸ ἐδῶ πηγάζει ὁ Ὀρενόκος.

— Εἶνε ἡ Σιέρρα-Παρίμα, τὴν ξέρω, κύριε. Νὰ τὰ στενά, ποῦ πολλὲς φορὲς τὰ πέρασα μὲ τὸν πατέρα μου. . .

— Ναί, τὸ στενὸν τοῦ Σαλβάγιου.

— Ἔπειτα, εἶνε ἕνα βουνό.

— Τὸ βουνὸν Λεσσέψ.

— Μὰ γιατί κάμνετε αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις 'στὸν Γκόμο; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μέθω καλὰ τὸν ροῦν τοῦ Τορρίδα, καὶ ἴσως ὁ Γκόμος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ μου δώσῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας. . .

Ἡ νεᾶνις ἔρριψε βλέμμα ἐρωτηματικώτερον πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ, ὁ ὁποῖος ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν.

— Τώρα, Γκόμε, εἶπεν, ἰδοὺ τὸ μέρος ὅπου ἀφίσαμεν τὰ πλοιάριά μας, ἰδοὺ τὸ δάσος, ὅπου ἦτο ἡ καλύβη τοῦ πατέρα σου. . . ἰδοὺ τὸ στόμιον τοῦ ρίου Τορρίδα. . .

— Ἐδῶ. . . ἐδῶ. . . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— Ἐδῶ, μάλιστα! Τώρα πρόσεξε. Θὰ παρακολουθήσω μὲ τὸ δάκτυλο τὴν πορείαν τοῦ ποταμίου πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν, καὶ ἂν κάμω λάθος, νὰ με σταματήσῃς.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐκίνησε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου, λοξοδρομήσας βορειοανατολικῶς, ἀφ' οὗ ἐτριγύρισε τὴν βάσιν τῆς Σιέρρας-Παρίμας εἰς διάστημα πεντήκοντα χιλιομέτρων. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔκαμεν ἕνα σταυρὸν μὲ τὸ μολύβι του καὶ εἶπε:

— Ἐδῶ εὑρίσκεται τὸ Μοναστῆρι;

— Ναί. . . ἐδῶ.

— Καὶ τὸ ρίον Τορρίδα περνᾷ ἀπ' ἐμπρός;

— Μάλιστα.

— Ἡ Σάντα-Ζουάνα εὑρίσκεται 'στὴν ἀριστερά του ὄχθη;

— Στὴν ἀριστερά.

— Ὥστε θἀναγκασθοῦμε νὰ περάσωμε τὸ ποτάμι, ἀφ' οὗ εἴμεθα τώρα 'στὴ δεξιὰν ὄχθη.

— Βέβαια, θά το περάσωμε ... ἀλλὰ εἶνε εὔκολον.

— Πῶς;

— Παραπάνω ὑπάρχει ἕνα πέραμα ἀπὸ βράχους, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ πατήσῃ, ὅταν τὰ νερὰ εἶνε πεσμένα. . . Τὸ πέραμα αὐτὸ ὀνομάζεται Φρασκαές.

— Τὸ ξεύρεις ἐσύ;

— Μάλιστα, κύριε· καὶ πρὶν γίνῃ μεσημέριν, θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ περὶ τοῦ περάματος τούτου ἦσαν σαφέσταται, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ τὸ διέλθῃ. Ἀλλ' ἀκριβῶς αἱ ἀπαντήσεις αὗται ἀνησύχησαν τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ. Ἂν τὸ πέραμα Φρασκαὲς θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν μικρὸν ὄμιλον νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ρίου Τορρίδα, ἀλλὰ καὶ οἱ Κουΐβαι ἠμποροῦσαν νὰ περάσουν δι' αὐτοῦ εἰς τὴν δεξιάν! . . Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν θὰ προησπίζοντο πλέον ἀπὸ τὸ ποτάμιον μέχρι τῆς Μονῆς. . .

Τοῦτο ἐχειροτέρευε τὴν θέσιν των. Ἐν τούτοις, δὲν ἦτο λόγος νὰ ἐπιστρέψουν, ἀφ' οὗ καὶ ὀπίσω αἱ πιθανότητες μιᾶς λῃστρικῆς ἐφόδου ἦσαν αἱ ἴδιαι. Εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ὁ ὁμιλος τῶν ταξειδιωτῶν θὰ ἦτο ἀσφαλής, καὶ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ἔπρεπε νὰ φθάσουν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τους ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ πέραμα Φρασκαές, θὰ ἦτο δώδεκα περίπου χιλιόμετρα· ὅθεν, ἐπειδὴ εἶχον ἤδη ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν πορείαν, θά ἦτο εὔκολον νὰ διέλθουν αὐτὸ τὸ πέραμα πρὸ τῆς ὥρας τοῦ πρώτου σταθμοῦ.

Ἡ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη. Τὰ πάντα ἄλλως τε ἦσαν ἕτοιμα· οἱ σάκκοι εἰς τοὺς ὤμους τῶν δύο ναυτῶν, τὰ σκεπάσματα, τυλιγμένα, εἰς τὴν ράχην τῶν ταξειδιωτῶν, τὸ κιβώτιον τοῦ Γερμανοῦ Πατὲρν ἐπίσης, τὰ ὅπλα ἕτοιμα...

— Ὁ ἀνεψιός σας θά μας βάλῃ ὅλους κάτω! εἶπε καθ' ὁδὸν ὁ Πατὲρν πρὸς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Τί βῆμα στρατιωτικὸν καὶ τί ἀντοχή!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 67ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 351.)

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ἓν-δυό! . . Ἓν-δυό! . . .» ἔλεγεν ὁ Γεῶργος, ὁ μαθητὴς τοῦ μαραγκοῦ Δημήτρη, φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἕνα χονδρὸ ξύλο, καὶ παρατηρῶν ἐν ἀπόσπασμα πεζικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰ γυμνάσια.

«Ἔ, γρήγορα» ἐσκέπτετο, πηγαίνων καὶ αὐτὸς μὲ τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν, «γρήγορα θὰ ἔλθῃ κ' ἐμὲ ἡ σειρά μου νὰ ὑπηρετήσω 'στὸ στρατό . . . ἓν-δυό! .. ἓν-δυό! . .»

Κ' ἐβημάτιζεν ὁλονέν, κ' ἐφαντάζετο ὅτι εὑρίσκετο μεταξὺ ἄλλων στρατιωτῶν.

«Καὶ νά, ἔτσι θὰ κρατῶ τὸ τουφέκι μου!» ἔλεγε, καὶ ἐκράτει τὸ χονδρὸν ξύλον εἰς τὸν ὤμόν του, ὡς νὰ ἦτο πραγματικῶς τουφέκι. «Ἓν-δυό! .. ἓν-δυό! ..»

Τὸ ἀπόσπασμα πρὸ πολλοῦ εἶχε γίνῃ ἄφαντον, ἀλλ' ὁ καλός σου Γεῶργος ὅλῳ παρετήρει εἰς τὸν δρόμον, ὡς νὰ τοῦ ἔβλεπε, καὶ ἔμενεν ἀκόμη στρατιώτης... ἐν ὀνείρῳ βεβαίως, κ' ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο εἰς ἐκστρατείαν, εἰς γυμνάσια, εἰς μάχην, ἑτοιμος κάντα νὰ πολεμήσῃ διὰ τὴν πατρίδα του.

Ἔξαφνα τὸ τουφέκι του . . . πυροβολεῖ,

καὶ ὁ Γεῶργος βρίσκεται μόνος... ὄχι, λάθος, δὲν ἦτο μόνος· κάποια κυρὰ Γιανναινα, ἡ κυρά... (ὅπως θέλετε εἰπέτε την) ἦτο κάτω μὲ τὰ γόνατα κ' ἐφώναζεν:

— Ἀ! ἄ! ἀπρόσεκτε!... μοῦσπασες τὸ κεφάλι!... λῃστή! κακοῦργε!...

«Μπρέ!» ἐσκέφθη ὁ Γεῶργος «ἐσκεπτόμουν ἔφοδο— καὶ την ἔκαμα! νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!» Καὶ ἔκαμεν ἀστραπιαίως νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ νέος... πυροβολισμὸς τοῦ ὅπλου του— ἀπὸ πίσω αὐτὴν τὴν φοράν— τὸν ἐκάρφωσεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ συνάμα ἤκουσε κάτι λέξεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ τὴν ξαφνισιά του, δὲν ἐκατάλαβε καθόλου.

«Συμφορά μου!» ἐψιθύρισε, καὶ ἐγύρισεν ἀποτόμως τὸ κεφάλι του, διὰ νὰ ἴδῃ τί ἦτο.

Ἦτο ἕνας κύριος μὲ μαῦρο ἐπανωφόρι, μὲ ψηλὸ καπέλλο, μέ. . . ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τον ἴδῃ καλὰ-καλά, ὁποῦ ἀκούει ἀπὸ τὸ πλάγι του ἕνα κρότον τρομερὸν καὶ φοβερόν.

Τότε πλέον τοῦ ἐφάνη ὅτι ὁλόκληρον τάγμα πυροβολεῖ κατ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἀκούει μάλιστα τὰς ἀγρίας φωνὰς τοῦ ἀξιωματικοῦ του.

Ἦτο τὸ παράθυρον τοῦ ἀδαμαντοπωλείου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἐγίνοντο αὐτά, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Γεῶργος καθὼς ἐγύριζεν, ἔσπασε μὲ τὸ «τουφέκι» του. Ὁ δὲ «ἀξιωματικός», μὲ τὰς ἀγρίας φωνάς, ἦτο ὁ ἀδαμαντοπώλης ὁ ἴδιος, ὁ ὁποῖος ἕως τώρα ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματός του καὶ ἔβλεπε τὴν σκηνὴν χαμογελῶν.

«Στὴν ὀργή, πάει καὶ τὸ φρούριο!» ἐταύλισεν ὁ Γεῶργος. Ἔπειτα ἠθέλησε κάτι νὰ 'πῇ· ἀλλὰ ἡ φωνὲς τῶν διαφόρων ἐχθρῶν, τῆς κυρᾶ-... (πῶς τὴν εἴπατε;),

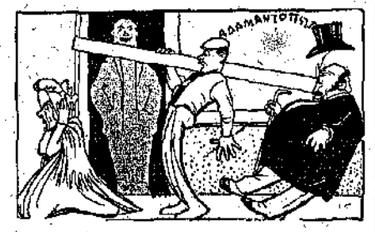

τοῦ κυρίου μὲ τὸ μαῦρο καπέλο καὶ μὲ τὸ πρησμένο μάτι, καθὼς καὶ τοῦ ἀδαμαντοπώλου, τὸν ἐπαραζάλισαν τὸν κακομοῖρη, καὶ ἦτον ζαλισμένος ἕως ποῦ ἠσθάνθη, ὅτι κάποιός τον ἐτραβοῦσεν.

Ὁρίστε τώρα, καὶ αἰχμάλωτος!..

Ἦταν πραγματικῶς ἕνας ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος τον ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τον ἔσπρωξεν ἐμπρός.

— Μά. . . κύριε. . . ἐγώ. . .

— Σκασμός! μάρς!

Τὸν ἐπήγαινεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ἀπὸ πίσω ἠκολούθει ὁ ἀδαμαντοπώλης, ξεσκούφωτος, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, ποῦ λὲς καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰρπάξῃ τὸν Γεῶργό πού του ἔκαμε τὴ μεγάλη ζημία, καὶ νὰ τον τελειώσῃ. Κατόπιν, ὁ κύριος μὲ τὸ μαῦρο ἐπανωφόρι. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐκρατοῦσε τὴν πληγή του, καὶ

μὲ τὸ ἄλλο εἶχε σηκωμένο τὸ μπαστοῦνι του, καὶ μ' ὅλα τα αἵματα που ἔτρεχαν καὶ μ' ὅλους τοὺς πόνους. δὲν ἔπαυε νὰνοίγῃ τὸ στόμα του δέκα ὀργυιὲς καὶ νὰ ξεφωνίζῃ. Τέλος, ἡ κυρά. . . πῶς την εἴπατε, ποῦ κάθε δέκα βήματα ἔτρεχεν ἐμπρὸς κ' ἐφοβέριζε τὸν «αἰχμάλωτον» μὲ τὴν ὀμβρέλλα της. Δὲν εἶχεν ἄδικο

ἡ κακομοῖρα, γιατὶ καὶ αὐτὴ ἔχασε. . . ταύτὰ μὲ τὸ καλάθι.

Καὶ τώρα, μέσα εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ κακό, 'στὲς φωνές, 'στὲς σπρωξιές, 'στὲς φοβέρες, ἐκεῖ ποῦ ἐβημάτιζεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, — διὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ὀνειρεύεται τόσον ἄσχημα εἰς τὸν δρόμον, — κάτι σὰν βοὴ μέλισσας, μέσ' 'στὸ κεφάλι του, τοῦ ἔτρωγε τὸ μυαλό.

Ἦτο τὸ κάτηραμένο ἐκεῖνο: Ἓν-δυό!.. Ἓν-δυό!...

Ταϊγάνιον, 15 Ἰανουαρίου 1901.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΥΡΕΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 353.)

Ὁ στρατιώτης εἴξευρε τώρα τί πολύτιμον πυρεῖον εἶχε. Ἂν ἐκτύπα μίαν φοράν, ἤρχετο ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλακίου τὸ ὁποῖον εἶχε τὲς πεντάρες, ἂν ἐκτύπα δύο, ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλακίου τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων, ἂν τρεῖς, ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλακίου τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

Ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ ὡραῖον δωμάτιόν του, ἐφόρεσε πάλιν τὰ ὡραῖά του φορέματα· καὶ οἱ φίλοι του ἐπέστρεψαν γρήγορα γρήγορα· τὸν ἠγάπων τόσον πολύ!

Μίαν ἡμέραν ὁ στρατιώτης ἐσκέφθη· «Ἐν τούτοις εἶνε παράξενον πρᾶγμα νὰ μὴν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ ἴδῃ αὐτὴν τὴν βασιλοπούλα! ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ λέγουν ὅτι εἶνε ἡ ὡραιοτέρα τοῦ κόσμου· ἀλλὰ τί χρησιμεύει ἡ εὐμορφιὰ μέσα εἰς μίαν χαλκίνην φυλακήν; Δὲν εἰμπορῶ ἀρά γε νὰ εὕρω κανὲν μέσον νὰ την ἰδῶ; Ποῦ εἶνε τὸ τσακμάκι μου; Τὸ ἐκτύπησε. Χοὺπ! Νὰ καὶ ἦλθεν ὁ σκύλος μὲ τὰ μεγάλα μάτια του σὰν τὰ φιλτζάνια τοῦ τσαΐου.

— Μὲ συγχωρεῖς! εἶνε πολὺ ἀργά, ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴν βασιλοπούλα, ἂς εἶνε καὶ μίαν μόνον στιγμήν.

Καὶ ὁ σκύλος ἀνεχώρησε. Πρὶν νὰ προφθάσῃ ὁ στρατιώτης νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ σκύλος ἐπέστρεψε μὲ τὴν βασιλοπούλα. Ἐκάθητο εἰς τὴν ράχιν του, καὶ ἦτο τόσον ὡραία, ὥστε ἐμάντευε κανεὶς ὅτι ἦτο βασιλοπούλα. Ὁ στρατιώτης την ἔβλεπε μὲ θαυμασμόν.

Ἔπειτα ὁ σκύλος ἐγύρισε ὀπίσω μὲ τὴν βασιλοπούλα. Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἐν ᾧ ἔπινε τὸ τσάϊ της μὲ τον βασιλέα καὶ μὲ τὴν βασίλισσαν, τοῖς διη-

γήθη ἐν παράδοξον ὄνειρόν ποῦ εἶδε τὴν νύκτα γιὰ ἕνα σκύλο καὶ ἕνὰ στρατιώτην. Ἐκάθητο καβάλλα ἐπάνω εἰς ἕνα σκύλον, καὶ ὁ στρατιώτης τὴν ἔβλεπε μὲ θαυμασμόν.

— Πολὺ εὔμορφο παραμύθι· εἶπεν ἡ βασίλισσα.

Ἐν τούτοις τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἔβαλε πλησίον τῆς βασιλοπούλας μίαν γραῖαν κυρίαν τῆς τιμῆς διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦτα ἀληθινὸν ὄνειρον.

Ὁ στρατιώτης ἐπεθύμει πάρα πολὺ νὰ ξαναΐδῃ τὴν βασιλοπούλαν· ὁ σκύλος ἐπανῆλθε τὴν νύκτα καὶ την ἔφερε μὲ μεγάλην γρηγοράδα. Ἀλλ' ἡ γραῖα κυρία τῆς τιμῆς ἐφόρεσε ἕνα ζευγάρι ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ νερόν, καὶ ἔτρεξε γρήγορα, γρήγορα κατόπιν του. Ὅταν εἶδε εἰς ποίαν οἰκίαν ἐμβῆκαν «ξέρω τώρα τὸ σπίτι» ἐσκέφθη, καὶ μὲ ἓν κομμάτι κιμωλίας ἔκαμε ἕνα μεγάλον σταυρὸν εἰς τὴν θύραν. Ἔπειτα ἐπέστρεψε νὰ κοιμηθῇ, καὶ ὕστερα ἀπ' ὀλίγον ἐπέστρεψε καὶ ὁ σκύλος μὲ την βασιλοπούλα. Ἀλλ' ἅμα εἶδεν ὅτι εἰς τὴν θύραν τοῦ στρατιώτου ἦτο ἕνας ἄσπρος σταυρός, ἐπῆρε ἓν κομμάτι κιμωλίας καὶ ἔκαμε σταυροὺς εἰς ὅλας τὰς θύρας τῆς πόλεως. Βεβαίως, ἦτο ἐξυπνάδα αὐτὸ που ἔκαμε· διότι τώρα πῶς ἡ κυρία τῆς τιμῆς θὰ εὕρισκε τὴν θύραν;

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἐνωρίς, ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα, ἡ γραῖα κυρία τῆς τιμῆς, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν ποῦ ἐπῆγεν ἡ βασιλοπούλα.

— Ἐδῶ εἶνε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἅμα εἶδε τὴν πρώτην θύραν μὲ τὸν λευκὸν σταυρόν.

— Ὄχι. ἐδῶ εἶνε, καλέ μου ἄνδρα, εἶπεν ἡ βασίλισσα ἅμα εἶδε τὴν δευτέραν θύραν, ἡ ὁποία εἶχε καὶ αὐτὴ σταυρόν.

— Νὰ κι' ἄλλος! νὰ κι' ἄλλος! εἶπαν ὅλοι, ἀφ' οὗ εἶδαν σταυροὺς εἰς ὅλας τὰς θύρας. Τότε ἐνόησαν ὅτι εἰς τὰ χαμένα ζητοῦν.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(Andersen) ΔΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1902

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου. — Τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένων.—Τὸ Λαχεῖον πλουτισθὲν μεταρρυθμίζεται.—Ὅλοι κερδίζουν!

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ἡ λήξις τοῦ ἔτους, καί, κατὰ τὸ σύνηθες, ἡ Διάπλασις προσκαλεῖ ἀπὸ σήμερον τοὺς φίλους της νὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος 1902. Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, διανέμεται Δελτίον Ἐγγραφῆς, τὸ ὁποῖον, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν «Διάπλασιν» καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ συμπληρώσουν καταλλήλως καὶ νὰ μᾶς το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, (δρ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.) **μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερόν.** (Ἐλλείψει Δελτίου ἀρκεῖ ἡ ἐπιστολή.)

Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία προθεσμία, τὴν ὁποίαν δίδομεν. Μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανέωσῃ τὴν συνδρομήν των ἢ ἐγγραφῇ νέοι ἕως τότε,—5 Ἰανουαρίου,—μόνον αὐτοὶ θὰποκτήσουν τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα παρέχομεν κατ' ἔτος εἰς τοὺς προθυμοτέρους ἐκ τῶν φίλων μας, ἀνταμείβοντες οὕτω τὴν προθυμίαν των καὶ τὸν ζῆλον. Φέτος, τὰ δῶρα ταῦτα καὶ τὰ προνόμια, ἐξαιρετικῶς πλούσια, εἶνε τὰ ἑξῆς:

Α'. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ: — Ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταρρυθμίσωμεν ἐφέτος τὰ τοῦ Λαχείου, ὥστε νὰ μὴ κερδίζουν μόνον 100 συνδρομηταί,—ὅπως μέχρι τοῦδε,—ἀλλ' ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀνανεοῦντες, ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι ἐντὸς τῆς προθεσμίας, νὰ λαμβάνουν καὶ ἀπὸ ἓν δῶρον. Ὅσοι θὰ κληρωθοῦν πρῶτοι θὰ λάβουν δῶρα μεγαλήτερα, οἱ ἄλλοι θὰ λάβουν δῶρα μικρότερα, συμφώνως πρὸς τὸν κατωτέρω, ἐν σελίδι 364, δημοσιευόμενον κατάλογον, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ μείνῃ φέτος παραπονεμένος.

Β'. ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ: — Οἱ μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης Τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως εἰς πολὺ ἠλαττωμένας τιμάς, ὡς ἑξῆς:

1ον.—Ἓξ (6) τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἤτοι τὸν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον τιμωμένους φρ. 6, δύνανται, μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου, νὰ τους ἀγοράσουν καὶ τοὺς 6 μαζί, ἀντὶ φρ 4 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 4,60.

2ον.—Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἤτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 καὶ 1899 τιμωμένους φρ. 13 δύνανται, μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου, νὰ τους ἀγοράσουν, καὶ τοὺς 3 μαζί, ἀντὶ φρ 9 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ 9,75.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἀπαραιτήτως κάθε Δελτίον Ἐγγραφῆς, καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν Τόμων (διὰ τοὺς θέλοντας νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ προνομίου) στέλλεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, ὁδὸς Πατησίων 11Β εἰς Ἀθήνας, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε διὰ τοκομεριδίων, χρυσῶν νομισμάτων, χαρτονομισμάτων ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης, κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Δελτίου ὁδηγίας.

Γνωρίζοντες πόσον οἱ φίλοι μας ἀγαποῦν τὴν «Διάπλασιν» καὶ πόσον συναισθάνονται ὡς πρώτιστον τὸ καθῆκον τῆς ἐγκαίρου ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς, κρίνομεν ὁλωσδιόλου περιττὸν νὰ τους προτρέψωμεν εἰς τοῦτο. Θὰ παρακαλέσωμεν μόνον τοὺς προθυμοτέρους ἐκ τῶν φίλων μας νὰ μὴ περιμείνουν τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἀλλὰ νὰ σπεύσουν ἀπὸ τώρα νὰ μας ἐπιστρέψουν τὸ Δελτίον· διότι ἡ μεγάλη συσσώρευσις τῶν ἐγγραφῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μας, καὶ οἱ ἐνωρίτερον ἐγγραφόμενοι ὀλιγοστεύουν τὴν δυσχέρειαν ταύτην καὶ μας παρέχουν οὕτως ἀληθῆ ἐκδούλευσιν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια.)

Εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς ἐξέδρας, καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Γάστωνος, ἐκάθητο ὁ Δὸν Ἰουστῆνος. Ἐπίσης καὶ ἡ Ἀδελαΐς διεκρίνετο ἀπὸ τὸν ὅμιλον τῶν ἀκολούθων, κατέχουσα θέσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας βαθμίδος. Τὰ δύο ταῦτα προνομιακὰ καθίσματα ἐμαρτύρουν, κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀφ' ἑνὸς τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν τοῦ θείου καὶ τῆς ἀνεψιᾶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν στενὴν των σχέσιν πρὸς τοὺς πυργοδεσπότας.

Ἡ ὁμήγυρις αὕτη, συμπληρουμένη ὑπὸ πολλῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ θεραπόντων, παρατεταγμένων εἰς μακροὺς στοίχους κατὰ μῆκος τῆς γοτθικῆς αἰθούσης, δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ θορυβήσῃ τὸν ῥήτορα, σὺνηθεισμένον νὰ θριαμβεύῃ εἰς πανεπιστημιακὰς τελετάς, καὶ διὰ τοῦτο ἤρχισε τὴν προσφώνησιν μὲ τὴν ἰσχυροτέραν του φωνήν. Ἀλλὰ φεῦ! ἐν ᾧ ἐπρόκειτο νὰπαγγείλῃ ἓν λατινικὸν ῥητὸν μεγάλης σημασίας, τὸ βλέμμα του, ὑψωθὲν πρὸς τὴν ἐξέδραν, συνήντησε τὸ εἰρωνικὸν βλέμμα τοῦ Ἰωβήνου... Πῶς; ὁ Ἰωβῆνος ἐκεῖ; Ὁ Ἰωβῆνος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας; ὁ Ἰωβῆνος εἰς θέσιν τιμητικήν;... Ἔκπληκτος, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν νεαρὸν πρίγκιπα. Οἱ μακροὶ ξανθοὶ βόστρυχοι, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καλά, ἐπλαισίωναν τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐπὶ μιᾶς τῶν ῥοδοχρόων παρειῶν του ἐφαίνοντο ἀκόμη δύο-τρεῖς μώλωπες. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ «ξυπόλυτος ἀρχηγός»... Τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου, πλανώμενον ἀσκόπως, προσηλώθη τότε καὶ ἐπὶ του Δὸν Ἰουστήνου. Πῶς; ὁ ἱερεὺς αὐτὸς μὲ τὴν ρωμαϊκὴν κατατομήν, ἦτο ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν θώρακα, ποῦ εἶδεν εἰς τὸν Ἅγιον Οὐβέρτον;

Κοκκινίζων καὶ ὠχριῶν ἐναλλάξ, ὁ κύριος Ὀρδερίκος μόλις ἐταύλιζε τὴν προσφώνησίν του... Ἡ γλῶσσα παρέλυσεν εἰς τὸ στόμα του... τὰ γόνατά του ἐκάμφθησαν, καὶ ἴσως θὰ ἔπιπτε μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐξέδρας, ἂν ὁ Ἰωβῆνος δὲν ἔσπευδε νὰ τον ὑποστηρίξῃ.

Καὶ ὁ Γάστων ἐπίσης, μὲ μεγάλην εὐγένειαν, κατῆλθε τὰς τρεῖς βαθμίδας, αἱ ὁποῖαί τον ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν καθηγητήν, καὶ θλίβων τὴν παγωμένην του χεῖρα, τῷ εἶπε:

— Καλῶς ἤλθατε εἰς τὸ Βέρναζον, κύριε Ὀρδερίκε Γουϊλέρμε, καὶ μὴ λυπῆσθε καθόλου, ἂν ἡ μνήμη σᾶς ἐγκατέλειψεν εἰς τὴν μέσην τοῦ φιλόφρονος λόγου σας. Δὲν σας ἐκτιμῶ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον. Ἀπόδειξις, ὅτι ἀποστρέφεσθε τὰ τυπικὰ αὐτὰ καὶ τὰ σχολαστικά.. Μάθετε, ὅτι καὶ εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσουν καθόλου. Λοιπόν, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἡσυχάσατε, συνέλθετε, σᾶς παρακαλῶ... δὲν πειράζει!..

— Ὑψηλότατε, ἡ ἄκρα καλωσύνη σας μ' ἐγκαρδιόνει, ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Ὀρδερίκος.

Καὶ πραγματικῶς, ἤρχισε νὰ συνέρχεται. Τουλάχιστον ἡ ταραχή του δὲν τον κατέστησεν ἀνίκανον νὰ ἐξαλείψῃ, ὅπως ἐνόει, τὴν πρώτην κακὴν ἐντύπωσιν. Ἀναχωρῶν διὰ τὴν ἀποστολήν του, εἶχε φροντίσῃ νὰ παραλάβῃ ὅλα του τὰ πανεπιστημιακὰ διπλώματα, ὅλα τὰ τιμητικά του πιστοποιητικά, ὅλους τοὺς τίτλους ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστήριζε τὴν ἀξίωσιν νὰναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος. Ἔσκευσε λοιπὸν ἀμέσως νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Γάστωνα τὴν δέσμην τῶν περγαμηνῶν καὶ τῶν χαρτίων τὴν ὁποίαν ἐκράτει.

— Τί εἶνε αὐτά; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς πρίγκιψ, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν κύλινδρον τῶν ἐγγράφων, τὰ ἐκύτταξε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀμηχανῶν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη κἂν νὰ τα ξεδιπλώσῃ.

«Ἡ Ἀδελαΐς ἤνοιξε, καὶ ὁ Ἰωβῆνος ἐπεφάνη. (Σελ. 362, στ β'.)

Καὶ ὅταν ἔμαθε παρὰ τοῦ ἐπισκέπτου περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔτεινε πρὸς τὸν Δὸν Ἰουστῆνον τὰ ἔγγραφα, καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύριον Ὀρδερίκον μ' ἐγκάρδιον φιλοφροσύνην:

—Συγγνώμην, εἶπε. Δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ τα διαβάσω ὅλα αὐτά. Δὲν εἶνε δικήμου δουλειά, ἀλλὰ τοῦ παιδαγωγοῦ μου... Ἄλλως τε, τὰ πιστοποιητικὰ τῶν ἄλλων μὲ συγκινοῦν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς ἰδίας μου ἐντυπώσεις, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι εἶνε διὰ σᾶς εὐνοϊκώτατα. Σᾶς χαιρετῶ φιλικώτατα, κύριε, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μας τιμήσετε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν ὥραν τοῦ δείπνου.

Ὁ Γάστων ἐχαιρέτισε τὴν ὁμήγυριν, ἀνυψώσας τὸν μαργαριτοκέντητον πέτασόν του, καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας, τῆς εὑρισκομένης εἰς τὸ βάθος τῆς ἐξέδρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Πῶς καὶ οἱ σοβαρώτεροι ἀναγκάζονται κάποτε νὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς τῶν τρελωτέρων.

Ἡ Ἑρμάνη, ἡ Ἀδελαΐς καὶ ὁ Δὸν Ἰουστῆνος ἠκολούθησαν τὸν Γάστωνα εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ἡ ὁποῖα ἦτο συγχρόνως ἀρχεῖον καὶ βιβλιοθήκη, διότι εἰς αὐτὴν ἐφυλάσσοντο τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ οἴκου, καθὼς καὶ τὰ βιβλία, εἴτε ἔντυπα, εἴτε χειρόγραφα.

Μόλις ἐκλείσθη ἡ θύρα, καὶ ὁ μικρὸς πρίγκιψ, μετὰ βίας συγκρατηθεὶς ἕως τώρα, ἔπεσεν ἀνάσκελα ἐπὶ τοῦ τάπητος ἀπὸ παροξυσμὸν γέλωτος τρελοῦ. Συγχρόνως καὶ ἡ Ἀδελαΐς συνεστρέφετο, γελῶσα τόσον πολύ, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ της ἔλθῃ λιποθυμία. Ἀπεζημιόνοντο καὶ οἱ δύο, διὰ τὴν καταναγαστικὴν σοβαρότητα τῆς τελετῆς.

Ἀφ' οὗ διεσκέδασεν ὀλίγον μὲ τὴν τρέλαν τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τῆς ἀκολούθου της, ἡ Ἑρμάνη εἶπε πρὸς τὸν Δὸν Ἰουστῆνον, ὁ ὁποῖος ὑπεμειδίᾳ πρὸς τὴν ἐκρηξιν τῆς νεανικῆς ἱλαρότητος, μολονότι προσεπάθει νὰνακτήσῃ τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του:

— Ὁρίστε κατάστασις!.. Ὁμοιάζει τώρα ἡ Ἀδελαΐς μὲ τὴν λογίαν κόρην, ἡ ὁποία μᾶς ἀνεγίνωσκε τὸ πρῶτ στίχους τοῦ θείου Πετράρχου; καὶ ἁρμόζει εἰς ἕνα ἥρωα, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν πόλεμον, νὰ κυλίεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πρὸς μέγαν κίνδυ-

νον τῆς μόνης ἐπισήμου στολῆς του ;

— Ἀλήθεια, δὲν ἔχω ἄλλη ! εἶπεν ὁ Γάστων, ἀνορθούμενος καὶ τινάζων τὰ φορέματά του. μὲ κάπως ὑπερβολικὴν ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ το ρίξῃ εἰς τὸ ἀστεῖον. Ἂν ἐχάλασα τὴ στολή μου, θὰ μου κάμῃς μιὰ καινούργια, Ἐρμάνη, ἀπὸ τὰ ὑφάσματά πού μάς ἔστειλεν ὁ βασιλεύς, ὁ καλός μας θεῖος. Ἂς εἶνε, δὲν το λέγω διὰ νὰ σου πάρω τὸ μερίδιόν σου ἀπὸ αὐτὰ τὰ δῶρα. Χάρισμά σου ὅλα. Ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα. . . .

— Τί θὰ ἐπροτιμοῦσες ; ἠρώτησεν ἡ Ἐρμάνη.

— Τί ἄλλο. παρὰ ἕνα ὡραῖον ἄλογον ; . . Τὸ ἀλογάκι που ἔχω, δὲν εἶνε πλέον δι' ἐμέ. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ καβαλλικεύω πρόβατον, καὶ νομίζω ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν ὅτι θὰ το ἀκούσω νὰ βελάζῃ. Τὸ ὄνειρόν μου εἶνε νὰ ἀποκτήσω ἕνα ἵππον κατάλληλον διὰ τὸ ἀνάστημά μου, ἕνα ἵππον εὐγενῆ καὶ σριγῶντα. Ὁ πατέρας δὲν ἠμπόρεσε ἀκόμη νὰ μου προσφέρῃ τὸ ὡραῖον αὐτὸ δῶρον· δὲν παραπονοῦμαι, διότι ἠξεύρω, ὅτι ἂν του ἦτο δυνατόν, θὰ μού το ἔκαμνε. Ἀγανακτῶ ὅμως, διότι οἱ πλούσιοι δὲν μαντεύουν τί δῶρα θὰ ἤρεσαν καλλίτερα εἰς τοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς των. . . Κράτησε, Ἐρμάνη. διὰ τὸν ἑαυτόν σου, τὰ μεταξωτά, τὰ βελοῦδα καὶ τὲς δαντέλλες,γιὰ νὰ κάμῃς φιγοῦρα στὴν Ἰσπανία.

— Μὰ παῦσε λοιπόν ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρμάνη, πειραχθεῖσα ἀπὸ τὸν ὑπαινιγμὸν αὐτὸν τοῦ μελετωμένου γάμου της μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδον.

— Μὴ νομίσῃς ὅτι δὲν το εἶπα μὲ λύπην, ὑπέλαβεν ὁ Γάστων. Ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ὑπανδρευθῆς κανένα γάλλον ἱππότην, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ ξίφος του.

— Καθόλου ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρμάνη ὑψηλοφρόνως· αἱ γυναῖκες τῆς οἰκογενείας μας δὲν ὑπανδρεύονται παρὰ βασιλεῖς ἢ βασιλικοὺς πρίγκιπας. Ἡ Ἄννα Δὲ Φουᾶ, βασίλισσα τῆς Οὐγγαρίας, ἡ Μαργαρίτα δὲ Φουᾶ, δούκισσα τῆς Βρετάνης, ἡ θυγάτηρ τῆς ὁποίας Ἄννα εἶνε τώρα Βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἰδοὺ τὶ παραδείγματα ἔχω.

— Μπᾶ ! ἕνας ἀνδρεῖος καὶ ὡραῖος ἱππότης θά σου ἐταίριαζεν ὡς σύζυγος καλλίτερα ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Ἱσπανίας, ποῦ εἶνε χῆρος, γέρος, ἄσχημος, καὶ—καθὼς λέγουν,—φιλάργυρος.

— Μιλεῖς σὰν παιδί, ἀπήντησεν ἡ Ἐρμάνη μὲ θωπευτικὴν εἰρωνείαν. Θά σου χρησιμεύσῃ καλλίτερα νὰ γίνῃς ἀνδράδελφος τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, παρὰ νὰ εἶσαι ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ποῦ ὡς μόνον ἐνθύμιον σοῦ στέλλει στολίδια,τὰ ὁποῖα σὺ περιφρονεῖς.

— Καὶ ποῦ ξεύρεις μήπως μοῦ στέλλει καὶ τίποτε ἄλλο καλλίτερον; ἀνέκραξεν ὁ Γάστων, κινῶν τὴν βοστρυχώδη του κεφαλήν. Στάσου πρῶτα νὰ ἔλθῃ ὁ ἀληθινὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἱππότης Δ' Ἀνδουάν, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἔχει κάποιαν ἐπείγουσαν ἐντολήν, διότι ἔσπευσεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ πατρός μου, ἀντὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν περιμένῃ ἐδῶ.

— Μὴ θερμαίνῃς τόσον τὴν κεφαλήν σου μὲ ἐλπίδας χιμαιρικάς, ἀγαπητέ μου Γάστων, εἶπεν ὁ παιδαγωγός, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων. Ἐν τούτοις, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Βασιλεὺς σκοπεύει νὰ φροντίσῃ σοβαρῶς διὰ τὸ μέλλον σου. Ἰδού, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ μία ἐπιστολή τοῦ Ἰωάννου Λεμαίρ, γραμματέως τῆς Βασιλίσσης, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῶν τιμῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναμένουν τὸν παιδαγωγόν σου εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Βλοισίας.

— Τὸν παιδαγωγόν μου ; Σᾶς, μεγάλε μου φίλε ;

— Ὄχι ἐμέ, ἀλλ' ἕνα ἄλλον, τὸν ὁποῖον σοῦ στέλλει ὁ βασιλεύς, ἐν ᾧ περιπτώσει ὁ ἰδικός σου δὲν θὰ ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐδῶ, ἢ δὲν θὰ εἶχε τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἡ αὐλή.

— Καὶ ποῖος εἶνε, ἠρώτησεν ὁ Γάστων θυμωμένος, ὁ παιδαγωγὸς αὐτός που θέλουν νὰ μου ἐπιβάλουν καὶ που ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅτι εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν Δὸν Ἰουστῆνον ;

— Δὲν σᾶς τὸν ἐπιβάλλουν. Αἱ φράσεις : « ἐκτὸς ἂν ἀρνοῦνται οἱ εἰρημένοι ἄρχοντες Δὲ Φουᾶ» καὶ «ἂν ὁ εἰρημένος ὑποκόμης καὶ ὁ εὐγενής του υἱὸς συγκατατίθενται» ἐπαναλαμβάνονται εἰς κάθε παράγραφον. Ἀναγνώσατε καὶ σεῖς.

— Τί ; ἀνέκραξεν ὁ Γάστων· πῶς ; πρόκειται περὶ τοῦ γελοίου αὐτοῦ σχολαστικοῦ, περὶ τοῦ ἀρχιηλιθίου Ὀρδερίκου Γουϊλέρμου ; . . . Ἀ, ξεύρω πολὺ καλὰ τί θὰ 'πῇ ὁ «εἰρημένος ὑποκόμης» καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὁ «εὐγενὴς υἱός του» . . . .

— . . . Δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ποτέ, διέκοψε σοβαρὸς ὁ Δὸν Ἰουστῆνος, ὅτι ἡ ὑψηλή του θέσις τῷ ἀπαγορεύει πᾶσαν ἀγένειαν, ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἀπόντας. Νομίζω μάλιστα ὅτι θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του καὶ τὸν σεβασμόν, τὸν ὁποῖον ὀφείλει κάθε οἰκοδεσπότης πρὸς τοὺς ξένους του.

Μετὰ τὸ δίδαγμα τοῦτο, ὁ παιδαγωγὸς ἤνοιξε τοὺς «Νεκρικοὺς Διαλόγους» τοῦ Λουκιανοῦ,—βιβλίον ἐσχάτως τυπωθὲν εἰς τὸ Λουγδουνον,—καὶ ἐδυθίσθη εἰς τὴν ἡδονικήν του ἀνάγνωσιν.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν Γάστωνα, τὸν ὁποῖον ἡ νουθεσία εἶχε κάμῃ κάπως κατηφῆ, ἠκούσθη ἐλαφρὸν κτύπημα εἰς τὴν θύραν. Ἡ Ἀδελαΐς ἤνοιξε, καὶ ὁ Ἰωβῆνος ἐπεράνη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας πονηρῶς, μὲ τὸ στόμα σουφρωμένον, ὡς διὰ νὰ συγκρατήσῃ ἔκρηξιν γέλωτος.

— Τί νέα ; τί νέα, Ἰωβῆνε ; ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς πρίγκιψ, τρέχων εἰς προϋπάντησίν του.

—Νέα, νέα. Ἀδελαΐς ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρμάνη.

Μετ' ὀλίγον καὶ οἱ τέσσαρες ἤρχισαν νὰ κάμνουν τόσον θόρυβον, ὥστε ὁ Δὸν Ἰουστῆνος ἐδυσκολεύετο νὰ παρακολουθῇ τὰς εὐφυολογίας τοῦ Λουκιανοῦ. Ἡ διήγησις τοῦ Ἰωβήνου διεκόπτετο κάθε στιγὴν ἀπὸ γέλωτας, ἀπὸ ἐπιφωνήματα, ἀπὸ ἐρωτήσεις. Ἡ Ἐρμάνη, ἡ συνήθως ἥρεμος, κατήντησε νὰ γίνῃ ἡ θορυβωδεστέρα ὅλων.

— Πρέπει καὶ θὰ γίνῃ ! εἶπε τέλος, κλείουσα τὴν ζωηρὰν συζήτησιν μὲ τὸ κῦρος τῆς ἡλικίας της καὶ τοῦ δεσποτικοῦ της χαρακτῆρος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΑΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S Blandy)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— *Ἱππότα τῆς Ὁμίχλης*, εἰπὲ μου τὴν *προστακτικὴν τοῦ δευτέρου ἀορίστου του λέγω*.

Ὁ *Ἱππότης τῆς Ὁμίχλης* σωπᾷ ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ.

Ὁ πλησίον του μαθητὴς τω ψιθυρίζει :

— Εἰπέ, εἰπέτω...

Καὶ ὁ *Ἱππότης τῆς Ὁμίχλης* στρεφόμενος πρὸς αὐτὸν μετ' ἀγανακτήσεως :

— Τὶ νὰ εἴπῳ, ἀδελφέ, ἀφοῦ δὲν ξέρω !

Ἐστάλη ἐπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κέρατος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ, ἀγαπητοί μου φίλοι, τὴν ἔκπληξιν σας καὶ τὴν χαράν σας, μὲ τὰ νέα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἀναγγέλει ἡ σημερινὴ προκήρυξις διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς. Ἡ ἔκπτωσις τῶν τόμων, καὶ προπάντων τὸ Λαχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παρδίσετε ὅλοι ἀπὸ κάτι τί,—πόσα δῶρα καὶ πόσα προνόμια ! Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἰδῆτε τὴν ἔκπληξιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἑτοιμάζω διὰ τὸ ἄλλο φύλλον!...Αὐτὴ εἶνε ποῦ εἶνε!...Ὅσον διὰ τὰ «Νέα τοῦ 1902», δηλαδὴ τὰ ἔργα που θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸν νέον μου τόμον, αὐτὰ θὰ τὰ ἰδῆτε εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον του Δεκεμβρίου. Τώρα θὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ ποῖοι εἶνε οἱ πραθυμότεροι φίλοι μου, δηλαδὴ ποῖοι θάνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἐνωρίτερα.

Ὁ κ. Φαίδων, *Πέτρα Σκανδάλου*, εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του καὶ σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ φιλικόν ἐνδιαφέρον σου. Ἡ πληθώρα ὅμως τῆς ὕλης, οἱ Διαγωνισμοί, αἱ Προκηρύξεις κ. λ. τὸν ἔκαμε νὰ μὴ γράψῃ Ἐπιστολὴν εἰς τὸ προηγούμενον, καθὼς καὶ εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον.

Πόσον ἀνησύχησα διὰ τὴν ὑγείαν σου, *Ἀγριοβιολέττα*, καὶ μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν περιμένω νὰ μου γράψῃς μὲ τὸ χεράκι σου, ὅτι εἶσαι πλέον ἐντελῶς καλά.

Ἤρχισαν οἱ φίλοι μου νὰ στέλλουν τὰ καθυστερούμενα τετράδια. Πρώτη-πρώτη ἔστειλε τὸ ἓν καὶ μόνον, τὸ ὁποῖον καθυστέρει ἐξ ἀγνοίας της, ἡ *Δημήτις Βόλου*, διότι «δὲν ἐπιθυμεῖ, λέγει, νὰ ἴδῃ βραδύτερον καὶ τὸ ὄνομά της μακρυ-πλατύ.» Ἐπίσης καὶ ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, τὰ τέσσαρα, καὶ ἡ *Ἀρακατοσοῦρα*, τὸ ἕν, καὶ ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστωρος* τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο του, καὶ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* τὰ τρία ἐκ τῶν τεσσάρων,— καὶ πόσα ἄλλα θὰ εἶνε τώρα καθ' ὁδόν, καὶ πόσα θὰ γράφωνται αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ νὰ σταλοῦν. Διότι κανεὶς βέβαια δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἴδῃ τὸνομά του δημοσιευόμενον καὶ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς καταχρασθεὶς τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνων οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὴν πρότασίν του, τῷ ἔστειλαν προθύμως τετράδιον· ἀδιάφορον ἂν τὸ τετράδιον τοῦτο περιῆλθεν εἰς χεῖράς του ἢ παρέπεσεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Σοῦ ἔστειλα, Σάσσυρε, τὰ δύο φυλλάδιά που σοῦ ἔλειπον. Ἡ βραδύτης τῆς ἀπαντήσεως δὲν ἦτο σκόπιμος· ποτὲ δὲν κάμνω ἐξαιρέσεις ἀπαντῶ εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς μὲ τὴν σειράν των. Συλλογίσου ὅμως, ὅτι ἡ Ἀλληλογραφία τὴν ὁποίαν βλέπεις ἐδῶ,γράφεται πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος· ἔπειτα, ἂν ἐβράδυνε νὰ ληφθῇ καὶ ἡ ἐπιστολή σου;...

Φαίνεται, *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*, ὅτι φέτος ὅλοι οἱ συνομήλικοί σου θὰ σὲ μερηθοῦν καὶ καμνεῖς δὲν θὰ παραιτηθῇ ἕνεκεν ὁρίου ἡλικίας. Τουλάχιστον ἕως τώρα καμμίαν τοιαύτην δήλωσιν δὲν ἔχω. Ἀπεναντίας οἱ πλεῖστοι μοῦ ἔγραψαν, ὅπως σύ, ὅτι ἂν καὶ ἐμεγάλωσαν ἀρκετά, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ εἶνε συνδρομηταί μου, διότι τὰ περιεχόμενα τοῦ φύλλου τους ἐνδιαφέρουν ἀκόμη πολύ, καὶ ὅτι δὲν εὑρίσκουν ἄλλο περιοδικὸν κατάλληλον νἀντικαταστήσῃ «τὴν Διάπλασίν των».

Εἶχες, *Ναυτόπαι*, νὰ μου γράψῃς τόσον καιρόν, καὶ μου γράφεις τέσσον ὀλίγα; Τί κρίμα!... Οἱ φίλοι μου, οἱ παλαιότεροι, μὲ μεγάλην των χαρὰν θὰ σε ἴδουν πάλιν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μας, εἰς τὰ ὁποῖα ἐλπίζω ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶσαι τακτικός.

Καὶ ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μοῦ ἔστειλε τὴν συνδρομήν της πρὸ πάσης προκηρύξεως, διότι καὶ αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ ὅσον κάθε ἄλλη, καὶ μάλιστα — τὸ καυχᾶται,—περισσότερον. Φέτος μάλιστα θὰ μου ἐγγράψῃ καὶ τὸν ἀδελφόν της ἰδιαιτέρως, ὥστε νὰ λαμβάνουν δύο φυλλάδια, καὶ νὰ λείψῃ ἡ τακτική φιλονεικία ποιος νὰ το πρωτοπάρῃ.

Λευκὸν Κρῖνον [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν καὶ διάθεσιν μεταφράσεων ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα.

Παρόραμα. Εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἀναγινώσκεται ὁ 8ος τόμος ἀντὶ τοῦ 18ου, μεταξὺ τῶν πέντε τόμων οὓς ἐκέρδισαν οἱ ὑπ' ἀριθ. 31—40.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μυροβόλλον Κρῖνον* (Ζ. Κ. αὐτὸ ἤρεσε καὶ εἰς ἐμὲ περισσότερον·) καὶ *Γλυκύλαλον Ὄνον* (Θ. Δ. ἰδοῦ αὐτό που ἐπιθυμεῖς, τραγούδα μας τώρα νὰκούσωμεν.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα δὲν δημοσιεύω καμμίαν πληροφορίαν· ὅσοι— ἐξ ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπαντῶ σήμερον,— εἴχον τίποτε πληροφορίας σπουδαίας, παρακαλοῦνται νὰ τας ἐπαναλάβουν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν*, *Βίγλαι*, *Ψευτοδιηγήτορ* καὶ *Δίσκον τοῦ Ἡλίου* (ἂν θέλουν, μὲ τὰ ὀνόματά των·)— ἡ *Λευκὴ Ἀκακία* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* καὶ μὲ τὴν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* (εἰ δυνατόν,μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Τραγιάσκαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ψευτοδιηγήτορ*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — τὸ *Κῦμα τοῦ Λουτράκου* μὲ τὴν *Τραγιάσκαν*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Διηγήτορας τῆς Νεολαίας* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* — τὸ *Ἐαρινὸν Ἀρωμα* μὲ τὸν *Περοντόσπορον Αἰγίου* (διὰ νἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·)— ἡ *Χαμένη Εὐτυχία* μὲ τὸ *Κεντρὶ* καὶ *Διηγήτορας τῆς Νεολαίας*—ἡ *Ξανθὴ Μαυρομμάτα* μὲ τὴν *Δρόσον τῆς Ἐρήμου*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, *Γλυκύφεγγαν Σελήνην*, *Διηγήτορας τῆς Νεολαίας* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Μαγικὴν Εἰκόνα*, *Κόκκινο Καπελάκι*, *Μικρὰν Ἀνθοδέσμην* καὶ *Μικρὰν Τάτρισσαν*· —ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Τσούγγραν*, *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Μόνωσεν*. *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* καὶ *Τσιγγάρελλαν*— ὁ *Σκληρὸς Βράχος* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Κεφαλληνιακὴν Ἄβραν* καὶ *Σετιτεψμένην Σιγωπίδα* — ἡ *Παριστρία* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*— ὁ *Ὑψιπέτης Ἀετὸς* μὲ τὸν *Λιοτιομένον Μάϊον* καὶ *Παπαρούνα* τοῦ *Ἀγροῦ*— ἡ *Τράτα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Τραγιάσκαν*, *Ἐσμεράλδαν*, *Εὐέλπιδας*, *Σιναγῶ μένον Ποντικὸν* καὶ *Ἀγριολούλουδον*—ὁ *Δαφοστεφὴς Ναύαρχος* μὲ τὴν *Φουσκοθαλασσίαν*, *Θαλασσινὸ Λουλούδι* καὶ *Λέοντα τῆς Θαλάσσης*— ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* μὲ τὸ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*, *Ἀσπροποταμίτην*, *Ἀμαρυλίδα*, καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν*—ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον*,*Βίγλαν*, *Ἀμβρακιώτιδα Ἄβραν*, *Διηγήτορας τῆς Νεολαίας* καὶ *Διαφευσθεῖσαν Ἐλπίδα*— ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ἀγριοβιολέττταν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Αἰγιταίαν Ἀθηνᾶν*, *Ἀρτανιὰν* καὶ *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα*— τὸ *Κῦμα τῆς Παλιρροίας* μὲ τὸν *Ψαρὰν τοῦ Εὐρίπου* (μὲ τἀρχικά του·)—τὸ *Ἄλσος Πάτησιον Πατησίων* μὲ τοὺς *Εὐέλπιδας* (διὰ νἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·)— ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *Ψαρὰν τοῦ Εὐρίπου*, *Τραγιάσκαν*, *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*, *Ναβουχοδονόσορα* καὶ *Ταναγραίαν Κόρην*· — ἡ *Φαληριακὴ Ἄβρα* μὲ τὸ *Νυκτολούλουδον* *Ἀνεμοζάλην* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*—τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, *Ναβαρζάνην* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (μὲ τὸ ὄνομά της·) — ὁ *Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας* μὲ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* (μὲ τὸ ὄνομά του) *Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἄβραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα*— τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα*,*Μολὼν Λαβέ*, *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* καὶ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* (ἐπ' ἀνταλλαγῇ τῶν ὀνομάτων των·) —ἡ *Ἰαριτωμένη Μουρίτσα* μὲ τὴν *Λίδην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Σίδ*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*· — ἡ *Τυφλόμυγα* μὲ τὴν *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* καὶ *Περίλυπον Κερκυραίαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα·) — ἡ *Μικρὰ Κατεργάρα* μὲ τὸν *Κουφοκεφαλάκην*, *Κάβο Κόρακα*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι*·—ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον*,*Αἰ-Λάϊζ τῶν Πατησίων*, *Ψαρὰν τοῦ Εὐρίπου*, *Φιλόμουσον Νεάνιδα* καὶ *Κελαϊδίστραν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Νέμον* (χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τόσους καλοὺς *μου φίλους*· τὰ «Ποιήματα» τοῦ Παράσχου ὑπάρχουν εἰς τὰ ἐδῶ Βιβλιοπωλεῖα·) *Ξανθὴν Μαυρομμάταν* (ἀφ' οὗ το λέγῃς, τὸ πιστεύω ὅτι τα ἀνταπέδωκες· ἀλλὰ δὲν ἐλήφθησαν εἰς τὸ Γραφεῖον μου· φαίνεται ὅτι ἐχάθησαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον·) *Φιλόμουσον Νεάνιδα* (τὸ ἴδιον ἔχω νὰ σου ἀπαντήσω· ἂν ἐχάθησαν τὰ τετράδιά σου εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, τί πταίω ἐγώ;) *Ἀμαρυλίδα* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (ἔστειλα· ὁ *Λεδαμδὶ* δὲν εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὑποθέτεις· ἐδῶ τώρα, μετὰ τὸ πρῶτον ψύχος, ἔχομεν ὡραῖον καιρόν·) *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα* (εἰς ὅσας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλες, σοῦ ἀπήντησα· πιθανὸν νὰ ἐχάθη καμμία, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ μὴ εἶδες καὶ σὺ τὴν ἀπάντησιν· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου θυμωμένη μαζί σου·) *Κελαϊδίστραν* (φίλησέ μου τὸ ἀνεψάκι σου, τὸ χαριτωμένον·) *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως* (ἀσκήσεις δύνασαι νὰ στείλῃς μόνον συμμορφούμενος μὲ τοὺς δρόους τοῦ προκηρυχθέντος Διαγωνισμοῦ·) *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* (ἄ, βαρειά, πολὺ βαρειὰ ἡ καλογηρική· ἄρησέ την δι' ἄλλους ἀνθρώπους καὶ δι' ἄλλους καιρούς· ποιὸς γίνεται σήμερα καλόγηρος ἢ καλόγραια!— ἂς εἶνε ὅμως, δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέγῃς σοβαρὰ ὅτι ἔχεις κλίσιν·) *Μελαγχολικὴν Σελληνολάτριδα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές, ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ «Θαυμάσιος Ὀρενόκος» τελειόνει, καὶ τότε θὰ ἰδῇς·) *Δέσποιναν Α. Ἴσκον* (ναί, κάθε τόσον ξεφυτρόνουν περιοδικὰ κατὰ μίμησιν καὶ ἀντιγραφὴν τοῦ ἰδικοῦ μας· ἀλλ' αὐτὰ ὅλα εἶνε ἡμερόβια καὶ σπανίως βγάζουν τὸ χρόνο τους· σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους·) *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* (θὰ εἴπω εἰς τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* ὅτι ἐπέστρεψες ἀπὸ τὸ ταξεῖδι σου·) *Ἰτέαν* ([ΕΕΕ] διὰ τὰς λαμπράς σου ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἑλλ. Στόλου, καὶ διὰ τὸ ἐνθουσιῶδες σου ποίημα·) *Τσιγγαρέλλαν* (πράγματι, κανὲν τετράδιον δὲν ὀφείλεις· ὅλα τἀπέδωκες τακτικά·) *Ἰρυσὸ Ψαράκι* (ἔχει καλῶς·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (βέβαια πρέπει νὰ του θυμώσῃς, τουλάχιστον φαινομενικῶς, ὅπως λέγεις·) *Ἀσπροποταμίτην*· *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* (ἔγιναν καλὰ τὰ μάτια ; αἱ λύσεις δε κατά·) *Παιδικὴν Χαράν*, *Νεαρὰν Ὕπαρξιν*, *Τσὶν-Τσὶν-Τσάϊ-αμαρ*, *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν*, ([ΒΕ] ἡ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας: ἐπιστολή σου μὲ κατεμάγιασεν· ἐπίσης μοῦ ἤρεσαν καὶ τὰ δύο ποιήματα·) *Μεσολογγιτάκι* (πῶς ἤρελες νὰ το ἤξευρα, ὅτι ἔστειλες τὰ δύο αὐτὰ τετράδια; τώρα ποῦ μοῦ το ἔγραψες μάλιστα·) *Μαῦρον Σύννεφον* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν·) *Ἀμβρακιώτιδα Ἄβραν* (αἱ προτάσεις σου θἀρχίσουν ἀπὸ τὸ προσεχές· ὅσον διὰ τοὺς Διαγωνισμούς, νομίζω ὅτι εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη·)*Δόξιαν* (τοὺς ἔστειλα, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ λάβουν τὴν τύχην τῶν πρώτων...) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (κανὲν ἀπὸ ὅσα θὰ παίξῃ ἡ Ρεζὰν δὲν εἶνε διὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας σου· ἡ Κυριακὴ μας θὰ τίνῃ πολὺ γρήγορα·) *Ταχύτερον Βέλος* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· εἶσαι τώρα καλά;) *Δ. Πικιώνην* (ἔγιναν δεκταὶ καὶ μὴν ἀνησυχῇς·) *Θεὰν τῆς Γεωργίας* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον δείγμα τῆς ἀγάπης σου, δηλαδὴ διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς πρὸ τῆς Προκηρύξεως· ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Μεταφράσεως θὰ δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα, ἴσως καὶ εἰς τὸ προσεχές·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις· διαγωνισμοὶ ἐπροκηρύχθησαν καὶ θὰ προκηρυχθοῦν καὶ ἄλλοι πολλοί·) *Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην* (ἔστελα·) *Μαύρην Προσωπίδοφόρον* (καλὸν τὸ Π. Πνεῦμα καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του θὰ δημοσιευθῇ· τί κρίμα που δὲν ἔχω σήμερα τόπον διὰ πληροφορίας!) *Προσωπιδοφόρον* *Ἱππότην* (ἔλαβα·) *Ἀρτανιάν* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν πατριωτικωτάτην ἐπιστολὴν πόσον μὲ συνεκίνησε!) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* (ἔστειλα·) *Νυκτοκόδρακα* (ἐννοῶ τὸν ἐνθουσιασμόν σου, καὶ φαντάζομαι τὶ θὰ ἔκαμνες, ἂν ἤρχοντο καὶ εἰς τὴν νῆσόν σας «τὰ πλοῖα») *Κρόταλον* (ὁ Διαγ. ἐπροκηρύχθη καὶ βεβαιότατα εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* (σοῦ ἀπαντῶ· ἔχει καλῶς καὶ σὲ πιστεύω·) *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον ποὺ σοῦ διηγήθη ἡ μαμά, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φα

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Πρὸς τοὺς μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου ἐγγραφησομένους διὰ τὸ ἔτος 1902

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω, ἐν σελίδι 360, δημοσιευομένην Πρόσκλησιν, τὸ Λαχεῖον τῆς Διαπλάσεως» πλουτιζόμενον μεταρρυθμίζεται φέτος ὡς ἑξῆς:

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν τέταρτον αὐτῆς ἔτος 1902, θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρῴῳ τοῦ 1902 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀπόδειξις πληρωμῆς, ἡ διδομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητήν, ἅμα τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς του. **Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1902, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωτίδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου,** *καὶ θὰ κερδίσουν τὰ ἀκόλουθα αντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:*

Ὁ 1ος. Ἓν χρυσοῦν ὡρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἂν λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητήν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομήτριαν. . . . . Ἀξίας δρ. 100

Ὁ 2ος. Μίαν σειρὰν τόμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1901 (ἐκτὸς τοῦ ἐξηντελημένου τόμου τοῦ 1880). . . . . Ἀξίας δρ. 80

Ὁ 3ος. Μίαν σειρὰν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων. . . . . Ἀξίας δρ. 37

Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου Ἀξ. δρ. 30

Ὁ 5ος. Τοὺς ἑξῆς τέσσαρας τόμους τῶν Εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Εἴκοσι χιλιάδες λεύγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν,—β'.) Ὁ μεσημβρινὸς ἀστήρ,—γ'.) Αἱ Μέλαιναι Ἰνδίαι,—δ'.) Ὁ Σανσέλωρ. . . . Ἀξίας δρ. 26

Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. . . Ἀξίας δρ. 25

Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἤτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτῆρα κλπ. . . . . Ἀξίας δρ. 25

Ὁ 8ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος,—β'.) Ρωβῦρος ὁ κατακτητής,—γ'.) Τύχαι 3 ρώσσων καὶ 3 ἄγγλων. . . . . Ἀξίας δρ. 20

Ὁ 9ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώνων,—β'.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ 009.672,—γ'.) Τὰ πενταπόσια ἑκατομμύρια . . . . . Ἀξίας δρ. 18

Ὁ 10ος. Ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς τραπέζης. . . . . Ἀξίας δρ. 15

Ὁ 11ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. . . . . Ἀξίας δρ. 15

Ὁ 12ος. Μίαν ὡραίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. . . . . Ἀξίας δρ. 12

Οἱ δέκαοκτὼ ἑπόμενοι (13—30) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1903. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 18 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαί· κατὰ μέσον ὅρον . . . . . Ἀξίας δρ. 160

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (31-50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Τόμοι ἐν ὅλῳ 40 πρὸς 7 δραχμάς. . . . . Ἀξίας δρ. 280

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (51-70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 100 . . . . . Ἀξίας δρ. 100

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (71-90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» μυθιστορήματος, μετὰ 60 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 120

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (91-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . Ἀξίας δρ. 70

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (101-130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου» μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (131-150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 70

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Πρόδντος τοῦ Νικίου» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . Ἀξίας δρ. 70

Οἱ τριάκοντα ἑπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 105

Οἱ ἑκατὸν ἑπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 150

Οἱ ἑκατὸν ἑπόμενοι (301—400) ἀνὰ ἕνα τόμον «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 100

Οἱ τριακόσιοι (ἑπόμενοι 401—700) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφορᾶς» τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 180

Οἱ τριακόσιοι ἑπόμενοι (701—1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φάτη», τιμωμένου δρχ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 180

Οἱ ἑπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000 καὶ ἄνω) ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος», τιμωμένου δρ 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ . . . . . Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἀξίας. Δρ. 2,558

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Πραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

491. Λεξίγριφος.

Μὲ ἕνα φθόγγον μουσικῆς
Τὴν χώραν ἂν ἑνώσῃς
Πόλιν τινὰ τῆς Ἰνδικῆς
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώιδος τοῦ Ζαλόγκου

492. Συλλαβόγριφος.

Ἐπῆρα τρία γράμματα καὶ πῆγα ἐτὸ ποτάμι
Κ' εἶδα τὴν ὄχθη του δενδρὶ ψηλόλιγνο νὰ κάμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

493. Ἀναγραμματισμός.

Μαφινεὶς ὡς εἶμαι; φωτίζω.
Μ' ἀναγραμματίζεις; ἀσπρίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου

494. Ρόμβος.

1.—Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θὰ εὕρῃς εἰς τὰς νήσους.
2.—Σύνδεσμός τις συμπλεκτικός, ἰδὲ γραμματικήν.
3.—Σοῦ φέρνω ρόδα ἄφθονα, ἀλλ' ὄχι καὶ ναρκίσσους.
4.—Μὲ κρότον ἔρχομαι ἐγὼ καὶ μὲ καταστροφήν.
5.—Ὑπακοὴ μοῦ ὀφείλεται, καὶ σέβας καὶ τιμαί.
6.—Ἂν τἆλλα δὶα εὕρηκες, θὰ εὕρῃς καὶ ἐμέ.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δακαβέλλα

495. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1.—Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
2.—Προτὸν βιομηχανίας εἶνε καὶ ὁ σάπων.
3.—Κλητικὴ τοῦ μαθητής: ὦ μαθητά!
4.—Ἀναξίως Ἕλλην καλεῖται, ὁ μὴ ὠφελῶν τὴν πατρίδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Κεκρύφας

496. Λογοπαίγνιον.

Ποία εἶνε ἡ πόλις τῶν γεβῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου Ἠλιόπουλου

497. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖος ἐκ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ἐφόρει τὸ μεγαλήτερον στέμμα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος

498. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὰ μὲν πρῶτα γράμματα νὰ ἀποτελοῦν σιδηρουργικὸν ἐργαλεῖον, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαίαν πόλιν.

Ἀρετηρία, καιρός, μακρός, Ῥώμη, ὀκνός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

499. Φωνηεντόλιπον.

τρλς - τ - τ - τ- τν - τ -νν - τ -τ - μμτ -★★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραμιδόγατου

500. Γρῖφος.

ΕΥΣΕΒΕΙΑ
Δικαιοσύνη, Ἀνδρεία,
Φιλανθρωπία, Χρηστότης,
Μετριοφροσύνη κτλ. κτλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

393. Ἰσοὸς (εἷς, σός). —**394.** Μηδία, Μήδεια.—**395.** Πῖλος, πόλις.—

396

Ο	Σ	Σ	Α
Σ	Ι	Ω	Ν
Σ	Ω	Ο	Ν
Α	Ν	Ν	Α

397. Τὸν εἶχε προστάξῃ διὰ τοῦ Ο, σχηματίζονται οἱ λέξεις: *ὄρος, οἶος, ὄνος, ὄλβος, ὄκτος.* — **400.** ΓΑΛΛΙΑ, ΑΓΓΛΙΑ (ΓΛΑυξ, ΑρΓο:, ΛαΓωός, ΑΙΛλή, ΙφΙγένεια, ΑνΑκρέων). — **401.** Μή μου τοὺς κύκλους τάραττε.—**402.** Ἔνθα περισσὴ τροφή, πολλοὶ μῦς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901